

had hij er nog een los in zijn zak, toen nog een. Toen vond hij niets meer, keek in wanhoop naar het schip, o wonder het lag nog stil. De stroom had zijn gezicht bedrogen. Zijn bezinning keerde terug, hij gaf den schurk aan de riemen een vuistslag die hem terstond in beweging zette. Hassein rende de valreep op, sloot zich in zijn hut en bad langer dan ooit. Hij had gezien dat de gevaarlijkste roovers niet in de woestijn, doch in de beschaafde wereld op den argelooze loeren. Hij wist dat hij een kastijding voor zijn lafheid had ontvangen. Hij beloofde van Stamboel onmiddellijk verder te trekken, op naar Mekkah.

VII

Kort na Hassein's vertrek uit Bassora was hem een eer te beurt gevallen die, als hij ervan geweten had, hem van hoovaardij zou hebben doen blozen. Hij was het onderwerp geweest van een gesprek tusschen sultan Omar en zijn schatmeester Ibn Zääd.

Zij verkeerden in groote moeilijkheden. Noer ed zein, de groote koopman, had den vorigen dag de resten van zijn rijkdom door de vlucht uit Bassora, voor de ruïneerende vriendschap van den vorst gered.

„Wie is heden de rijkste,” vroeg Omar zijn schatmeester. Iben Zaäd dacht na en antwoordde niet. „Helaas,” voer Omar voort, „kan ik niet naar Aden gaan, om mijn fortuin aan de speelbank te herstellen. De motorwagen is met lamheid geslagen. Alleen de Franken kunnen haar nieuw leven inblazen en die willen niet. Dus wie is de rijkste?”

„Yezi Azid, tot voor kort de rijkste, doch de armste aan edelmoedigheid, is gestorven. Allah is rechtvaardig. Zijn neef en erfgenaam heeft een hart dat zeker open zou gaan, eens getroffen door de stralen van uw genade. Helaas hebt Gij die te lang op Noereddin laten schijnen, zoodat zijn bronnen zijn verdroogd en Hassein is onderwijl naar Stamboel gereisd. Vandaar zal hij niet terugkeeren naar Bassora, dat de hoofdstad wel in glans, maar niet in liefelijkheid overtreft.

Omar glimlachte sluw en tevreden. „Hij zal terugkeeren. Hij wil de glans van zijn nieuwen rijkdom weerkaatst zien en vindt daarvoor slechts een spiegel; de vaderstad waar men hem kent en eert.

In Stamboel gaat hij verloren in de menigte.

Alleen zij die rijk van geest zijn, scheppen er meer behagen in, de tallooze kristalvlakken van hun gemoed te vergelijken met de veelvuldige gedaanten der wereld; zeeën, bergen, meeren, steden.

Een man als Hassein, die zonder zijn rijkdom niets was, wil gebogen ruggen zien en glimlachjes en vleiende woorden hooren. Zoo alleen kan hij in zijn nieuw aanzien gelooven. Hij zal terugkeeren. En wij zullen hem verheffen en hem naast mij doen zitten op den troon.”